

Jaarverslag

2000

JAARVERSLAG 2000

1. 11 januari : Walter Zinzen (afwezig)

Dames en heren van de Camere en alle andere gasten,
als Griffier moet ik u willens nillens op het jaarverslag vergasten.
Jammer dat ik in het jaar 2000 enkele vergaderingen moest missen
zodat ik u in 't ongewisse laten moet over zekere belevenissen.

Meteen al in januari, als Walter Zinzen over Afrika komt praten,
word ik op school aan het gezeur van bezorgde ouders overgelaten.
Want bij de examens is hun vermeende computerspecialist gezakt,
en vader, moeder zijn nu wel heel erg dicht bij een infarct.

Terwijl u Walter Zinzen over Afrika hoort parlementeren,
tuiten mijn oren een hele avond lang van al dat lamenteren.
Zelfs moet ik zeker ogenblik een getormenteerde moeder reanimeren,
en ook een vader tegenhouden die zijn zoon ter plekke wil castreren.

2. 29 januari : Nieuwjaarsfeest

Gelukkig ben ik er op het nieuwjaarsfeest weer bij
als we met de hele bende in 't Withof zitten, in ons feestkledij.
Toen was het nog traiteur De Baere, die ons mocht verwennen,
nu komen we, om Benny te plezieren, het Kleitenhof verkennen.

Het feest verloopt zo'n beetje als alle and're jaren,
met de gewone ingrediënten, die ik u wil besparen.
Voor de enige verrassende act, en werkelijk extraordinaïr,
zorgt een muziekgezelschap, de Confrères de Saint Lazaire.

Een Brussels allegaartje uit het hoofdstedelijk gewest,
brengt lied na lied, onder het motto van : 'J'y suis, j'y reste'.
de heren van 't orkest brengen zelfs de hele zaal aan 't paniekeren,
wanneer ze aan 't slot van 't spel een striptease gaan imiteren.

3. februari : Zwijg, kleine !

In februari is er weer mobilisatie van de Rederijkerstroepen om het Knesselaars publiek van ons toneel te laten snoepen. Na 'Motie van wanorde' in '98, waren we een jaar zonder activiteit, maar in 2000 schijnt eindelijk weer het licht voor onze sociëteit.

'Zwijg kleine' maakt met frisse fleur een einde aan de pruimentijd. en voor vijf vertoningen raken we zonder moeite alle kaarten kwijt. Het plechtige kommuniefeest van Eddy is nochtans geen klucht, want het baaske slaakt in het stuk menigmaal een diepe zucht.

't zijn vooral de grote mensen die zich platvloers amuseren, door schuine moppen en dubbelzinnige praat te debiteren. En in de streektaal, wat het stuk zo heerlijk volks en eigen maakt. In feite kan het stuk zowel door Piet als Pol worden gemaakt :

wie niet verder kijkt dan de façade, lacht zich parfors een krik en wie iets dieper graaft, verkneukelt zich in de verholten dramatiek.

(Knesselaars !)

Merci allemoale : Yvonneke, scheune Jacqueline, tant'Anna goan me nooit vergeeten Gerda en François, Robert en Eddy mijne jongne, dat was toch wat gescheeten !

4. 14 maart : Verkiezingen

Op 14 maart breekt het uur der waarheid aan voor de gezetenen der Eed : Na drie jaar is 't verkiezing, en dat kost altijd tranen, bloed en zweet. Maar voor gewone leden is dat een magnifieke avond, vol van tussenpozen, waar heel wat getrakteerd wordt, ook door dezen die ze niet hebben gekozen.

In elk geval hoeft het voor Gerard niet meer, en dat is helemaal niet vreemd, want eenmaal 80 gepasseerd, wie zou er zijn die hem dat kwalijk neemt ? Voor de overige leden van de Eed is het bangelijk wachten en onvoorspelbaar, maar eenmaal de stemmen zijn geteld, is de uitkomst onweerlegbaar.

De Deken van De Camere mag, zoals vanouds, de Walter blijven. Een royale meerderheid geeft hem krediet, zonder overdrijven. Bij het kiezen van de overige Eed moet het potverdorie lukken, dat Edgard en Jan allebei evenveel van de stemmen plukken.

Omdat Jan de handdoek gooit, is een tweede ronde niet van doen. Er verandert niets. Alleen Johan profiteert van Gerards pensioen. De ene onderwijzer komt, de andere muist er stil van tussen. Nu maar hopen dat hij genoeg tijd heeft met al die decoratieklussen

5. 18 april : Prof. Libbrecht (afwezig)

De volgende spreker in april is professor Libbrecht over Oosterse filosofie.
't Moet wel lukken, maar op dat uur zit ik in Parijs, in een art nouveau brasserie.
Op dat moment is er geen haar op mijn hoofd dat denkt aan filosofie of Knesselare,
in zo'n metropolitisch etablissement heb je wat anders te doen dan navelstaren.

Denken over de zin van 't leven, 't leven na de dood, 't bestaan van God... —
daarover zit je niet te raisonneren, bij het eten van een malse entrecot.
Al is er tegenwoordig tussen filosofie en entrecot onmiskenbaar een verband :
gebruikt ge te véél van beide, kan dat nefaste gevolgen hebben voor 't verstand.

6. 5 mei : Kroegentocht (afwezig)

De kroegentocht in mei is één van die klassieke evenementen van het jaar
die niemand graag wil missen, behalve een of andere droogkloot, zemelaar.
't Is verbazingwekkend, maar 't noodlot slaat weer toe, het tweede jaar op rij :
diezelfde dag moet ik naar Amsterdam op reis, met een bende jeugdig volk erbij.

Daarenboven mogen we op de retour in de file met ons vingers draaien
en moeten we nog stoppen bij een kliniek om een vinger aan te naaien.
Dat alles heeft als resultaat dat we pas tegen enen de thuishaven bereiken
en dat die achtste kroegentocht dus nooit op mijn palmares zal prijken.

Van horen zeggen was 't weer dik in orde : veel volk en volle ambiance,
muziek naar ieders zin en alleman content. Alleen den dezen had geen chance !

7. 9 mei : Piet Chielen, Oorlog en Vrede

Vier dagen later ben ik stilaan gekomen van de miserie en terug op post, als Piet Chielen van Flanders Fields, vanuit Ieper naar ons komt gecrost om de miserie van Den Grooten Oorlog in 14/18 te beschrijven. Pas op, in die tijd stonden daar nog geen spraaktechnologiebedrijven.

Flanders Language Valley is veel later, door Pol en Jo daar opgebouwd : bovenop al die lijken ! Vooraf ten dode opgeschreven, alles wel beschouwd. Daar in die grond rusten de overblijfselen van duizenden soldaten, piepjonge kerels soms, die niet goed wisten waarom ze daar zaten.

Een complete absurditeit, aangericht onder het mom van patriottisme, een oorlog om nooit te vergeten, zo luidde het, en daarna kwam het nazisme... En toen die oorlog weer voorbij was, dacht men : nu maken we een bom ! om iedereen die vechten wil, mee af te schrikken : typisch menselijk mens-dom

Al zal in Ieper nog honderdduizend keer de Last Post ten hemel schallen, er zal altijd een of andere gek in 't aardse tranendal de vree verknallen.

O ja, die avond moet er nog gekozen worden, daar Edgard ontslag aanbiedt. En uit de stemming blijkt dat het onderwijs nog altijd wat krediet geniet. Want Rik Saey, een ander pedagogisch opgeleide, krijgt Edgard zijn postje. Dat moet, met zijn kinderlast, ~~ook~~ een grote steun zijn bij 't verdienen van zijn kostje.

8. 13 juni : Avondwandeling

Op een juniavond, op wandeling in Gent, zien we hoe de kunst er neerge'smak't is, sculpturen allerhande, en dat Jan Hoet zijn lievelingskostje hesp en geen gehakt is. Overal zien we 'Over die eitjes', maar wij zijn tenslotte naar Keizer Karel op zoek, die er in 1500 werd geboren, al ligt in Eeklo mogelijk de originele moederkoek.

Niettegenstaande de Charel ooit zijn geboortestad in 't achterste kwam schoppen, is het jaar 2000 toch aan de grote keizer opgedragen door de Gentse stroppen. Wij hebben er genoten van een fikse wandeling met 2 gidsen, met zoveel volk dat we de bende in tweeën moesten splitsen.

(Gents !)

Gent, a zuu'ne schuune stad, da ziede toch van hiere, a zuu de moeite, damme zeker nog goan weire kiere ! Kaakt toch hoe da de Genteneers de Koarel geiren zien, op alle vlakken, al heet hij die stroppendragers serieus bij hulder pietje keune pakke.

9. 11 juli : 11 juli-uitstap + viering (afwezig)

De 11de juli zijn de Rederijkers in de Westhoek rond gaan snorren,
van Oostende naar Diksmude, en met den boot tot aan den Torre.
't Vlaams symbool bij uitstek : dat kan niet beter schikken op zo'n dag,
die op de meest typisch Vlaamse zomerwijze afgesloten worden mag.

En terwijl jullie de brochetten en de chippolata's attaqueren,
probeer ik lange slierten pasta naar mijn mond te dirigeren.
Wegens buitenlands en op vakantie, kan ik alweer niets rapporteren.
Daarom had ik gedacht, u ter compensatie iets anders te debiteren.

*Een gedichtje voor mijn beste vriend, Wim, ambachtelijk kunstenaar
en aarsvriendelijk schepper, van uw genegen rijmelaar*

(Voor Cloaca van Wim Delvoye)

Het heet : Wat is kunst ?

PRRRT, PRRRT

Ze scharen zich errond
en staren zich te pletter
naar wat eruit ziet als een stront.

PRRRT, PRRRT

Mechanisch efficiënte drollen
lijken heel wat netter
dan wat een mens eruit laat rollen.

PRRRT, PRRRT... KUNST ?

10. 12 september : Chris Vandenbossche, Jongerencultuur

Genoeg gezeverd en vooruit nu met de geit, op naar de maand september als Chris Vandenbossche in dit Kleitenhof komt, as far as I remember. Als vader van een paar jonge snuiters en medewerker van een CLB, begrijpt ie 't jonge volkje beter dan een boer zijn stamboekvee.

Hij is een wandelend woordenboek waarin de raarste woorden prijken : rappers, gabbers, skaters, kakkers, hiphoppers en dergelijke, Johnny's en Marina's, rasta's, skinheads : waar moet dat op lijken ? Wat is er met het Vlaamse jonge volkje toch, moet daaruit blijken ?

Hebben zij dat dan op school geleerd, zeg eens hoe dat kan ?
Hebben zij dan thuis iets gemankeerd, wat weet ik daarvan?
Ach, laat ze : jonge mensen : al hebben ze iets weg van dwazen, ooit worden z' echte mensen en 't zal wel koelen zonder blazen.

11. 10 oktober : Lieven Debrauwer, Kortfilms

In oktober zijn we goed gevlogen met Lieven Debrauwer, de cineast, jonge verschijning met paardenstaart en laaiend enthousiast. We zien niet enkel films, maar horen hem ook zingen, declameren en alles voor dezelfde prijs, komt hij ons drie keer amuseren.

Hij draait geen films met een gezonde portie bloot of rauw geweld, maar in zijn prenten figureert de ouwe oma of de opa als de held. Poëtisch, finzinnig en intiem zou je de inhoud kunnen duiden, al zal zijn werk wellicht geen hoge ogen gooien bij de kleine luiden.

Toch moet ik hem bewonderen voor de keuze van zijn prenten, waarmee hij prijzen winnen kan, maar nooit de grote centen. Wie het daarom is te doen, verzamelt beter enkele onbenullen, stopt die samen in één huis, en laat ze over zichzelf wat lullen.

12. 4 november : Tachtig

Nu we toch bezig waren over ouwe opa's : in de Kamer hebben we er eentje bij, als de Deken zich in november aansluit bij de 80'ers van onze maatschappij. Daarom beslist de Eed, vooral dan om zijn staat van dienst, om hem te vieren. Zo'n feest moet z'n blijvend jonge geest verkwikken en hem beletten te verstieren.

Het wordt een fraaie bedoening, die vroege 11 november-avond in Ten Dauwe ! Zo komt Karel Vingerhoets ons met zijn Timmermansverhalen bezighouden, we zien een retrospectieve montage uit leven en werken van de jubilaris, die duizend één complimenten en cadeaus krijgt, 'k val dood als het niet waar is !

Oudstrijders ontbreken op het feest, maar de Prince maakt dat ruimschoots goed en brengt Knesselare en Ursel met zijn diplomatieke speech bijna op oorlogsvoet. Enfin, na afloop leek de Deken heel gelukkig, vooral dan met zijn gouden ring, van harte geschonken door het Rederijkersvolk aan onze toekomstige eeuweling.

13. 1 december : St.-Elooi (afwezig)

1 december staat St.-Elooi centraal, en 't programma vermeldt kerstverhalen, maar door allerlei factoren (geen verteller, geen lokatie) moeten we bakzeil halen. Om Elooi niet al te zeer te irriteren, gaan we die avond simpel naar de mis, waar uw griffier grandioos afwezig is, omdat hij zo al niet te kerkelijk is.

Vandaar alweer geen verslag ditmaal, van het geestelijk gebeuren al zal, dat is tenminste wat ik hoop, geen mens daar diep om treuren.

14. 12 december : Staf Nimmegeers, Brussel

De laatste vergadering van 2000 brengt ons Staf Nimmegeers
pastoor van de Finisterraekerk en van de Brusseleers.

Hij woont temidden de rosse buurt, dat is dus tussen de snollen,
en is er perfect gelukkig, al verbiedt zijn status om te rollebollen.

Als een vis in 't water spartelt deze Vlaamse Brusselaar door de stad,
op zoek naar sukkels, arme zielen van wie zelfs God de naam vergeten had.
Al is Brussel geen Calcutta, en wil Staf in niets op moeder Theresa lijken,
hij doet toch maar wat hij doet, en da's genoeg om naar op te kijken.

Misschien moeten we ook, op zijn advies, de hoofdstad eens vaker frequenteren,
al is't maar om, met onze Vlaams aanwezigheid, de francofonen 't embêteren.
Hoewel, Brussel of Bruxelles, in feite is 't mij eender, 's zomers dan, op een warm terras :
probeer maar eens een 'mort subiet' in 't Vlaams te krijgen : da's zoeken naar ambras.

SLOT

Ziezo, mijn rijm is uitgeput, de woorden zijn gevlogen
ik zweer het u : ik heb niet al te veel gelogen,
Er rest mij enkel aan u allen nog een dank u wel,
omdat ge zijt gebleven tot aan 't eind van 't spel !